

BẢN TIN THANH NIÊN

Diễn đàn của Đoàn Cơ sở Thư viện Quốc gia Việt Nam

Email: bantintn.nlv.gov.vn

Số 22 - 2008

Văn hoá trong sự nghiệp đổi mới đất nước

Vấn đề giữ gìn và phát huy bản sắc văn hoá dân tộc đã được chỉ ra một cách đúng đắn trong các văn kiện của Đảng và được thể hiện trong các chính sách pháp luật của Nhà nước ta. Từ năm 1946, chủ tịch Hồ Chí Minh đã khẳng định: “Văn hoá phải soi đường cho quốc dân đi”; tiếp theo là Nghị quyết Trung ương 4 của Ban Chấp hành Trung ương Đảng chỉ rõ “Văn hoá là nền tảng tinh thần của xã hội, vừa là mục tiêu, vừa là động lực thúc đẩy phát triển kinh tế-xã hội”; hội nghị lần thứ 5 Ban Chấp hành Trung ương Đảng khoá VIII đã ra Nghị quyết về “Xây dựng và phát triển nền văn hoá Việt Nam tiên tiến đậm đà bản sắc dân tộc”. Điều đó đã chứng tỏ sự quan tâm của Đảng đối với văn hoá và triển vọng phát triển của nền văn hoá Việt Nam trong giai đoạn đẩy mạnh công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước.

Chủ tịch Hồ Chí Minh - Người anh hùng giải phóng dân tộc của Việt Nam, là danh nhân văn hoá kiệt xuất của thế giới. Tư tưởng của Người rất phong phú, bao hàm nhiều khía cạnh khác nhau, Người nhận định: “Văn hoá là động lực của sự nghiệp cách mạng”. Ngay từ khi tiếp nhận tư tưởng của chủ nghĩa Mác-Lênin, Người đã thực hiện sứ mệnh đi gieo ánh sáng, gieo mầm cách mạng tới đồng bào, đồng chí chăm lo việc trồng người, đào tạo những thế hệ con người mới. Hồ Chí Minh nhận thức sâu sắc rằng văn hoá là một vũ khí sắc bén để lên án chế độ thực dân, đế quốc, là phương tiện tuyên truyền tới quần chúng nhân dân đứng lên làm cách mạng, “đem sức ta giải phóng cho ta”. Người coi văn hoá như một động lực thúc đẩy sự tiếp xúc và hiểu biết lẫn nhau giữa các dân tộc, tạo sự đoàn kết giữa các dân tộc trên thế giới. Tư tưởng của Người về văn hoá đã đúc kết: Văn hoá phải góp phần khẳng định bản sắc dân tộc gắn liền với tiếp thu tinh hoa văn hoá nhân loại; văn hoá là một mặt trận, người hoạt động văn hoá là chiến sỹ trên mặt trận ấy; văn hoá phải phục vụ nhân dân, quần chúng nhân dân phải được hưởng thụ các giá trị văn hoá do chính mình sáng tạo ra...

Bên cạnh đó, Người cũng đã xác định: “Trong công cuộc kiến thiết nước nhà, có 4 vấn đề cùng phải chú ý đến, cùng phải coi là quan trọng ngang nhau: Chính trị - Kinh tế - Xã hội - Văn hoá. Nhưng văn hoá là kiến trúc thượng tầng, những cơ sở hạ tầng của xã hội có kiến thiết rồi văn hoá mới kiến thiết được và có điều kiện phát triển được”.

Ngày nay, trong công cuộc đổi mới toàn diện, đẩy mạnh công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước đòi

hỏi Đảng ta phải có chiến lược văn hoá trong thời kỳ mới. Và Nghị quyết Trung ương 5 (khoá VIII) của ban chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam ra đời đã đáp ứng được yêu cầu đó. Nghị quyết xác định: “Văn hoá Việt Nam là thành quả hàng nghìn năm sáng tạo, đấu tranh kiên cường dựng nước và giữ nước của cộng đồng các dân tộc Việt Nam ... Văn hoá Việt Nam đã hun đúc nên tâm hồn, khí phách, bản lĩnh Việt Nam, làm rạng rỡ lịch sử vẻ vang của dân tộc...”. Văn hoá kết tinh thành sức mạnh dân tộc Việt Nam: “Nhờ nền tảng và sức mạnh văn hoá ấy mà dù có nhiều thời kỳ bị đô hộ, dân tộc ta vẫn giữ vững phát huy bản sắc của dân tộc mình, chẳng những không bị đồng hoá mà còn quật cường đứng dậy giành lại độc lập cho dân tộc, lấy sức ta mà giải phóng cho ta...”. Vì thế Đảng ta đã đề ra phương châm: “Công cuộc đổi mới toàn diện, đẩy mạnh công nghiệp hoá, hiện đại hoá đất nước, xây dựng chủ nghĩa xã hội, thực hiện thắng lợi mục tiêu “dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng, văn minh” đòi hỏi chúng ta phải xây dựng và phát triển văn hoá Việt Nam tiên tiến, đậm đà bản sắc dân tộc, xây dựng nền tảng tinh thần của dân ta coi đó vừa là mục tiêu vừa là động lực thúc đẩy phát triển kinh tế xã hội”. Chúng ta chăm lo văn hoá là chăm lo củng cố nền tảng tinh thần của xã hội. Thiếu nền tảng tinh thần tiến bộ và lành mạnh, không quan tâm giải quyết tốt mối quan hệ giữa phát triển kinh tế với tiến bộ và công bằng xã hội thì không thể có sự phát triển kinh tế - xã hội bền vững. Nếu mục tiêu phát triển kinh tế mà tách khỏi môi trường văn hoá thì nhất định sẽ xảy ra sự mất cân đối nghiêm trọng về kinh tế, văn hoá và tiềm năng sáng tạo sẽ bị suy giảm rất nhiều. Xây dựng và phát triển kinh tế nhằm mục tiêu văn hoá, vì xã hội công bằng văn minh, con người phát triển toàn diện. Văn hoá là kết quả của kinh tế đồng thời là động lực của sự phát triển kinh tế.

Hội nghị lần thứ 5 Ban Chấp hành Trung ương Đảng (khoá VIII) kêu gọi toàn Đảng, toàn dân, toàn quân đoàn kết nhất trí, phát huy sức mạnh văn hoá Việt Nam nêu cao ý chí tự lực, tự cường và bản lĩnh tiếp thu tinh hoa thế giới, vượt qua mọi khó khăn, thử thách, ra sức phấn đấu tạo sự chuyển biến mạnh mẽ về nhận thức và hành động, góp phần vào sự nghiệp xây dựng và phát triển văn hoá Việt Nam tiên tiến, đậm đà bản sắc dân tộc, thực hiện thắng lợi công cuộc đổi mới đất nước.

Đoàn Thu Hà

Hành trình tuổi trẻ

Quảng Hùng Mạnh

Ngày thứ nhất

Đường vô xứ Nghệ quanh quanh Non xanh nước biếc như tranh họa đồ

Quả thực câu thơ đó chẳng sai chút nào, mặc dù đã hàng trăm năm qua. Tuy bây giờ công nghệ đã phát triển vượt bậc, con người có thể đào xuyên núi hay làm cầu... cho con đường nó thẳng ra, nhưng con đường đến với xứ Nghệ vẫn còn lưu lại cho riêng mình một chút thơ, một chút biếc xanh đặc trưng của xứ sở, một chút "cổ" của vài trăm năm trước. Chuyến đi như một cuộc hành trình tìm lại chốn xưa, tìm lại chính mình và là nơi mà 7 năm trước mình đã từng đặt chân đến, lưu lại và thương cảm... Đây là chuyến đi khác, một trải nghiệm mới, với những con người hoàn toàn mới, nhưng có lẽ niềm vui thì vẫn thế và vẫn mãi thế!

Hành trình của chúng tôi được bắt đầu từ 5h30 phút sáng ngày 28/08/2008 tại 51-53 Ngô Quyền, công Bộ VHTT&DL. Đây là chuyến đi của tuổi trẻ, chuyến đi của giao lưu, chuyến đi của nhiệt huyết, chuyến đi của học hỏi lẫn nhau. Theo như "Thông tri" mà các đơn vị thành viên nhận được thì đúng 5h30 phút thì tất cả những người trong đoàn phải có mặt, nhưng vẫn "như ngày xưa" giờ khởi hành vẫn bị chậm đi 45 phút, với nhiều lý do khác nhau, nhưng lý do chính vẫn là sự "cao su" của một số người trong đoàn. Chính vì vậy mà đến 6h15 phút thì xe mới chuyển bánh rời Hà Nội được. Đoàn đi lần này gồm hơn 60 cán bộ đoàn của 3 đơn vị mới được sáp nhập là: UBTDTT, Bộ VH và Tổng Cục DL. Đây là chuyến đi đầu tiên sau khi 3 đơn vị sáp nhập thành Bộ VHTT&DL.

Xe rời Hà Nội khi vẫn còn

hơi sương và một chút se lạnh của buổi sáng mùa Thu Hà Nội, phải mất 1 tiếng đồng hồ đi lòng vòng qua những con phố đông đúc người xe mới ra được ngoại thành, rẽ vào đường cao tốc rồi bỏ lại đằng sau Hà Nội thân yêu. Những con người trên xe là những người còn rất trẻ, những gương mặt còn ngai ngái buồn ngủ, nhưng ánh mắt họ thì hiện lên một sự háo hức chờ mong, một sự quyết tâm của tuổi trẻ.

Chiếc xe cứ bon bon chạy trên con đường QL1, nhẹ nhàng êm du và chẳng mấy chốc đã đưa mọi người vào giấc ngủ ngon lành. 8h xe dừng lại nghỉ ngơi tại Phủ Lý cho mọi người ăn sáng và làm những việc cần thiết, sau hơn 30 phút nghỉ ngơi xe lại tiếp tục chuyển bánh và hướng về phí Nam tiếp tục cuộc hành trình của mình. Con đường vào với xứ Nghệ, vào với quê hương của Bác quanh co, khúc khuỷu, hun hút nhưng thơ mộng. Đã lâu lắm rồi (chính xác là hơn 7 năm) mình mới lại được trở lại xứ Nghệ, 7 năm qua không phải là dài nhưng có biết bao sự đổi thay mà mình đã không nhận ra, một sự thay đổi đáng kinh ngạc của xứ Nghệ nói riêng và đất nước mình nói chung. Con đường vào xứ Nghệ giờ đây dường như nhỏ hơn so với trước,

Giải Bóng đá mini Đoàn Bộ 2008

**“Vua phá lưới” thuộc về cầu thủ của
Đội Tổng cục TDTT**

Đội bóng TVQG nhận giải phong cách

Đội bóng Liên đoàn Xiếc VN đạt giải ba

Đội VP Bộ “về nhì”

Trọng tài đẹp trai nhất giải

**Đội Trường
CĐ Du lịch
giành cúp
vô địch**

Nhân kỷ niệm 78 năm ngày truyền thống dân vận, sáng 15/10, lễ khai mạc giải Bóng Đá Mini Bộ Văn hoá Thể thao và Du Lịch lần thứ nhất do đoàn thanh niên BỘ VH, TT&DL là đơn vị tổ chức đã chính thức diễn ra tại sân vận động Hoàng cầu HN.

Giải đã thu hút hơn 200 VĐV đến từ 17 đơn vị trực thuộc BỘ VH, TT&DL và được chia làm 4 bảng A,B,C,D, bảng A gồm: Tổng Cục TDTT, Liên Đoàn Xiếc, Viện Phim Việt Nam, Trường bồi dưỡng CB VH&TDL, bảng B gồm: Làng VH các dân tộc Việt Nam, Thư Viện Quốc Gia, Nhà hát múa rối TW, bảng C gồm: TT Triển lãm VHNT VN, Văn phòng Bộ, Hãng phim hoạt hình, Nhà hát Cải lương TW, bảng D gồm: Công ty in Văn hoá phẩm, Công ty tư vấn XDCTVH & ĐT, TT Điện ảnh TT&DL, TT Công nghệ Thông Tin, Trường Cao Đẳng Du Lịch.

Có thể khẳng định rằng giải Bóng đá này không chỉ là sân chơi thể thao bổ ích cho các Đoàn viên, Thanh niên thuộc Bộ, mà nó còn mang nhiều ý nghĩa thiết thực, củng cố và phát triển sự hợp tác, tình đoàn kết thân ái giữa các đơn vị.

có quá nhiều xe đi lại, vì vậy mà cứ chốc chốc lại có đoạn phải tu bổ và mở rộng, làm cho cuộc hành trình của chúng tôi kéo dài thời gian hơn dự định.

Sau hơn 6 tiếng đồng hồ chiếc xe chạy trên những con đường vòng vèo, quanh co gấp khúc, bằng phẳng chúng tôi đã đến được với Cửa Lò, Nghệ An. Một cảm giác thật khác so với Hà Nội, dường như nơi đây vẫn là mùa Hè, cái nóng làm cho mọi người thêm mệt mỏi sau cuộc hành trình dài. 12h30 xe vào đến sân nhà nghỉ của Bộ, mọi người xuống xe với một vẻ mặt uể oải vì đói và mệt, khác hẳn với lúc bắt đầu khởi hành, điều này có thể hiểu được vì mệt và đói. 12h35 tất cả 4 xe đã có mặt tại sân nhà nghỉ, mọi người được chia làm 4 tổ và được xếp vào các phòng khác nhau.

Sau 30 phút lệ khệ vác đồ và đợi thang máy mọi người cũng đã nhận được phòng để nghỉ ngơi. 13h mới được ăn cơm, lúc này mọi người đã bớt mệt hơn do được nạp năng lượng vào cơ thể, bữa cơm đầu tiên ở Cửa Lò thật ngon vì tất cả ai ai cũng đã đói mềm, lóang một cái tất cả các mâm đã được "dọn" sạch sành sanh không còn một cái gì. No nê sáng khoái, mọi người lần lượt vào thang máy và chui vào phòng bật điều hòa đắp chăn ngủ để lấy lại sức phục vụ cho những ngày hoạt động tiếp theo.

17h mọi người trong đoàn đã thức dậy sau một giấc ngủ say và ngon lành. Tất cả mọi người đã đi ra biển để tận hưởng cái không khí trong lành và được đắm mình trong làn nước mát lạnh của biển Cửa Lò. Bãi biển Cửa Lò thật dài và sạch sẽ, đã gần một năm qua mình mới lại được tắm biển, cảm giác thật sáng khoái, thư thái và lạ. Bơi trong làn nước trong xanh, mần mẫn, với những người bạn quen

quen là lạ cũng cho ta một cảm giác thú vị, háo hức và tuyệt vời hơn.

19h sau khi ăn cơm tối xong, mọi người lại kéo nhau ra bãi biển. Biển lúc này đã rút ra xa hơn so với ban chiều, biển lặng gió nhưng sóng thì vẫn rì rào đổ từng đợt sóng vào bờ. Nằm trên chiếc ghế dài nhìn lên bầu trời có hàng ngàn, hàng vạn ngôi sao đang lấp lánh nô đùa với nhau. Sự yên bình lạ kỳ lan tỏa trong mình, nhắm mắt mình ước cuộc sống sẽ luôn tuyệt vời thế này đến với mình... 1h mình và mọi người cùng đi về, vào phòng lên giường và đi vào giấc ngủ. Ngày đầu tiên kết thúc như thế, một cuộc hành trình dài, những bữa ăn ngon và những phút nghỉ ngơi sáng khoái!

Ngày thứ hai

Thành phố Vinh giờ khác xưa nhiều quá, dường như thành phố đang dần vươn mình để trở thành một đô thị lớn, chứ không còn hoang sơ, manh mún như 7 năm trước. Những con đường đã được mở rộng, lượng xe cộ đông đúc hơn, nhà cửa được xây mới nhiều nhất là nhà cao tầng, dân cư thì giàu có hơn... Trong tương lai không xa có thể Vinh sẽ là một đô thị lớn ở khu vực bắc miền Trung.

Chiếc xe của đoàn chúng tôi cứ vù vù vụt về phía trước trên con đường trải nhựa phẳng lì hai bên lúa xanh màu con gái, với những ngôi làng xa xa thơ mộng chàn ngập trong cái nắng của miền Trung, chẳng mấy chốc đã đưa chúng tôi đến với Kim Liên, Nam Đàn nơi Bác được sinh ra và lớn lên! Xe dừng lại ở bãi đỗ xe của khu di tích, cả đoàn xuống xe trong cái nắng chói chang và những tiếng mời chào mua hàng của những cậu bé và những chị bán quà lưu niệm. Nắng miền Trung thật khắc nghiệt, đi trong mùa Thu mà mình không có cảm giác đó là mùa Thu, mồ hôi cứ từ từ lăn trên khuôn mặt, chảy xuống áo làm ướt cả một vạt dài. Đón nhận cái nắng bất ngờ đó mình lại nhớ 7 năm về trước khi mình đi thực tập, khi mà ở Hà Nội vẫn còn mặc áo rét, thì ở Quê Phong mình đã phải đón nhận cái nắng 35 độ, một cảm giác thật khó chịu và bức bối. Nhưng cái mong ước được khám phá, được tận mắt nhìn thấy những gì mình chỉ được đọc qua báo, nghe qua lời kể đã làm tan biến đi cái bức bối của thời tiết.

Cách bãi đỗ xe chừng 100m, đi theo con đường vòng vèo đồ cấp phối là ngôi nhà tranh nhỏ đơn sơ, bao quanh là hàng rào hoa râm bụt nở hoa rực rỡ quanh khu vườn nhỏ. Lối vào ngôi nhà cũng thật giản đơn, chỉ là một hàng rào cao chừng nửa mét được cắt tỉa vuông vức, lối đi vẫn là con đường đất thịt thừa nào. Khu vườn rộng chừng 200 mét vuông trồng khoai lang xanh mướt, từng ngọn cây mơn mớn như vươn lên trời cao mặc cho phía dưới là lớp đất cằn trắng xóa của miền Trung. Dường như mỗi loài cây ở đây đều là hiện thân của những con người miền Trung, luôn chịu đựng gian khổ để rồi vươn lên cho đời những mầm xanh tươi thắm. Một cảm xúc thật lạ lại chàn về trong chúng tôi, xâm chiếm tâm trí chúng tôi hòa vào dòng chảy và những biến cố của gia đình Bác quả lời kể của cô hướng dẫn viên xinh đẹp, với chất giọng Nghệ đặc trưng, mềm mại và lịm ngọt!

Căn nhà đơn sơ được làm bằng gỗ, tre, phen nứa và lá mía trông thật đơn sơ, giản dị và âm cúng, hiện vật trong ngôi nhà cũng chỉ đơn sơ, khiêm tốn như chính gia chủ của ngôi nhà. Chỉ là

một ngôi nhà đơn sơ, nhưng chính cái nơi đó đã chất chứa một con người lớn, với những tư tưởng lớn, tư tưởng của một vĩ nhân, của một nhân cách Hồ Chí Minh.

Cô hướng dẫn viên trong chiếc áo dài vàng, đứng dưới tán lá trong vườn nhà Bác, trong cái nắng chiều qua khe lá, kể cho chúng tôi nghe cuộc đời của Bác, gia đình của Bác, những chặng đường, những khó khăn, những thứ nhỏ nhất thường ngày của Bác... những câu chuyện đó như toát lên một nhân cách lớn, một tâm gương sáng để chúng ta noi theo.

Rời Kim Liên, trong lòng chúng tôi vẫn còn bao lưu luyến, bao nhiêu những câu hỏi chưa thể giải đáp. Có lẽ chuyến đi này chúng tôi đã nhận được ra nhiều điều, những điều mà tưởng như không to tát, vụn vặt, không quan tâm thì giờ đây chúng tôi phải nhìn nhận lại, suy nghĩ lại trước khi làm. Đó là một bài học quý mà lâu nay chúng tôi để quên.

Chiếc xe cứ dần rời xa Kim Liên và chúng tôi nguyện sẽ có ngày trở lại, để được tìm hiểu, để được sống và hòa mình trong một tư tưởng lớn, một lối sống giản dị nhưng tình thương thì bao la của Bác.

A library catalog is an index to the library

Mục lục thư viện không chỉ là một danh mục liệt kê các tài liệu có trong thư viện mà còn phản ánh sự giàu có của vốn tài liệu thư viện. Dựa vào mục lục thư viện, bạn đọc có thể xác định thư viện đó có lưu giữ tài liệu họ cần hay không bằng cách tìm kiếm trên các biểu ghi thư mục. Bài giới thiệu sau giúp bạn có một cái nhìn tổng quát về mục lục thư viện, các dạng mục lục thường có trong thư viện và các thông tin trên một biểu ghi thư mục.

A **library catalog** is an index to the library's collection that enables a user to find materials. Library users can determine whether the library owns the materials they need by searching through catalog records. In many cases the information provided on the record will enable patron to make a decision about whether the item listed suits his or her needs. Catalog records typically list the item's author, its title, its subjects, the date it was published, the name of its publisher, and other information. In addition, the **catalog record** contains the item's call number, a combination of letters and numbers used to classify the work. The call number also indicates the item's location in the library. For example, a book on architecture is classified and arranged in the library with the library's other books on architecture.

Library catalogs may limit their listings to the items the library owns, or they may include listings for the holdings of other libraries as well. Library catalogs that list the holdings of multiple libraries are called **union catalogs**. Libraries list their holdings in several different kinds of catalogs, including book catalogs, card catalogs, microform catalogs, and computerized catalogs in either CD-ROM or online format. The majority of library patrons now use computerized catalogs.

Sau khi đã đọc bài giới thiệu khái quát về Mục lục thư viện nói trên, bạn có thể trả lời những câu hỏi dưới đây không? Nếu bạn có thể trả lời nhanh và đúng thì bạn đã hiểu nội dung của bài rồi đấy. Chúc bạn học tiếng Anh thành công!

- What do you understand by the word 'catalog'? Could you define "library catalog"?
- What does it mean by "catalog record"?
- Work out kinds of catalogs which are mentioned in the paragraph?

Vocabulary

- catalog (n) ['kætələg]: mục lục
- union catalog (n) ['ju:niən, 'kætələg]: mục lục liên hợp
- classified catalog (n) ['klæsifaid, 'kætələg]: mục lục phân loại
- index (n) ['i:ndeks]: danh mục, bản chú dẫn
- enable (v) ['i:neɪbl]: cho phép (ai) (làm gì)
- own (v) [aʊn]: sở hữu, có
- determine (v) [di'tɜ:mɪn]: xác định
- need (n) [ni:d]: nhu cầu
- classify (v) ['klæsɪfaɪ]: phân loại
- catalog (v) ['kætələg]: biên mục
- majority (n) [mə'dʒɔ:riti]: phần đông, đa số

Lớp học của chúng mình**E6 Class - Buổi học đầu tiên như thế!**

Một chút hồi hộp nhưng không kém phần thú vị và ngạc nhiên; quan trọng hơn cả tôi thấy tràn đầy niềm tin vào sự tiến bộ của các học trò. Đây là cảm nhận của tôi về ngày đầu tiên làm cô giáo tại lớp học tiếng Anh.

Buổi đầu tiên..... lớp học tiếng Anh phải chuyển xuống học tại phòng Lab bên khu nhà D. Bước chân vào lớp đã thấy vang tiếng cười đùa, tôi nghe loáng thoáng một vài câu tiếng Anh như “teacher is coming” hay “teacher kia rồi”. Tôi điếm qua một lượt từng khuôn mặt “học trò” trong lớp, cũng khá đông đủ. Nói là học trò cho đúng tinh thần của một lớp học thôi chứ đều là đồng nghiệp của tôi cả. Học trò thì mãi là học trò, đầu giờ học vẫn nhón nháo nói chuyện để cô giáo đứng chờ trên bục giảng mà vẫn say sưa buôn chuyện.

Tôi mở đầu bằng một màn chào và giới thiệu bằng tiếng Anh để phá tan bầu không khí yên lặng trong lớp. Tôi chờ đợi phản ứng của học trò với phương pháp giảng dạy này; một vài người gật đầu tỏ ý hiểu, số còn lại bần khoản vì một số câu nghe chưa rõ. Nhìn những khuôn mặt lém lỉnh và háo hức của các học trò, tôi bỗng nhiên thấy hào hứng hơn hẳn, thấy gần gũi với các học trò hơn, tôi thấy thích vai trò của mình - một cô giáo. Tay nắm chặt cây bút lông, tôi bắt đầu viết những từ đầu tiên lên bảng “DAILY ROUTINE”.

Học trò lớp tôi hào hứng kể về thói quen hàng ngày. Dù vốn từ vựng còn chưa thật giàu có, Dung đã giới thiệu cho tôi và các bạn về công việc của một bà mẹ trẻ có con nhỏ; bạn rộn lắm vì phải dậy sớm và chuẩn bị cho gia đình trước khi đi làm. Dường như là một chủ đề khá gần gũi, chị Vân, Hồng Nhung, Hiền và Thơ cũng hưởng ứng lắm. Dù bị áp đảo về quân số nhưng hai bạn nam trong lớp cũng không chịu thua; Quân say sưa kể về thói quen chơi cầu lông sau giờ làm việc tại sân thư viện, anh Hùng đóng góp thêm cho mảng thể thao bằng các

trận đấu bóng đá. Tôi giúp các bạn sửa cấu trúc ngữ pháp và gợi ý từ mới trong các phân hội thoại. Thái độ tiếp thu thật nghiêm túc của các bạn khiến tôi thật vui và hào hứng hơn với bài giảng.

Cả thầy và trò mãi học đến quên cả giờ về, 2 tiếng đồng hồ dường như quá ngắn ngủi. Cũng phải về thôi vì nhiều học trò của tôi còn có con nhỏ. Các bạn tạm biệt tôi và về mà thấy hân hoan lắm. “Goodbye teacher, see you next week and Have a nice weekend”. Cũng tự hào và hạnh diện lắm, từ hôm đó mọi người gọi tôi bằng một tên mới “cô giáo Phương”, Quân thì gán cho tôi biệt danh “RMIT teacher”. Tôi tin rằng học trò của tôi sẽ tiến bộ nếu các bạn không ngừng cố gắng và luôn trau dồi vốn tiếng Anh của mình.

Buổi đầu lên lớp, tôi muốn tìm hiểu về mặt bằng chung trình độ của các bạn trong lớp. Dù không còn xa lạ với các bạn vì tôi đã có một thời gian ngắn tham gia sinh hoạt English Club. Các bạn đều có kiến thức căn bản về tiếng Anh; tập trung ôn luyện nói theo các chủ đề sẽ giúp các bạn trau dồi vốn từ và hoàn thiện cấu trúc ngữ pháp.

Buổi học đầu tiên thật ngắn ngủi nhưng đem đến cho tôi một niềm vui khôn tả, khó quên... Cảm ơn các học trò của tôi đã cho tôi cơ hội làm một công việc

Thu Phương

Lớp học của chúng mình

1st day to English Club

Minh nhằm ngày 8 tháng 9 năm 2008 (tức mừng 9 tháng 8 năm Mậu Tý) để ra mắt CLB Tiếng Anh-nhóm của mình. Ngày này không biết theo tâm linh có phải là ngày đẹp không nhi? Nếu duy tâm một chút chắc mình nên xem lịch trước khi khai giảng nhóm Eng (mình gọi là nhóm thôi, không dám dương oai gọi là Lớp đâu. Xấu hổ lắm). Theo nhiều người nói thì ngày 8/8/2008 (tính theo lịch âm nhé) sẽ là ngày đẹp-quá đẹp luôn, tức là đáng lý tâm linh ra thì mình nên ra mắt vào Chủ nhật, thay vì là thứ 2. Nhưng mình duy tâm có chút chút thôi nên mình thấy Thứ 2 cũng đẹp-chậm có một ngày thôi mà thay đổi cả vận mệnh của một nhóm. Hi hi...

Tâm lý của mình cứ xáo trộn làm sao ấy. Thoạt tiên khi nghe phó Bí thư đoàn cơ sở - chị Hà ấy mà - gọi chức danh đầy đủ một phát cho oai đề nghị mình làm Facilitator cho 1 nhóm, mình thấy hơi lo. Hơi lo đôi chút vì mình không có kỹ năng sư phạm, không biết khả năng diễn đạt để truyền cái hiểu từ mình sang các bạn. Hơi lo vì Tiếng Anh của mình có phải là hoàn hảo đâu. Mình có học nhưng cũng gửi lại các Thầy Cô nhiều, hơn nữa còn nhiều cái mình chưa biết. Những điều đó làm mình lo. Tuy nhiên, không biết có phải tâm lý lạc quan không (hay gọi nôm na là AQ), mình tự trấn an mình rằng các thành viên trong nhóm có người bằng tuổi, có người hơn tuổi, và cũng có các em, nhưng tất cả đều là đồng nghiệp của mình, đều là bạn. Mình sẽ "chuối" đến mức cái gì không hiểu, hay không chắc mình sẽ khát mọi người đến buổi sau. Xấu hổ, nhưng mình đã nhận lời giúp đỡ mọi người thì không thể nói liêu được. Đành khát. Và sẽ chuối hơn nếu mọi người thấy mình nói chán quá thì xin hãy stop mình lại, thế là chúng ta "chia tay nhau từ đây". Thế là mình hết lo....

Để chuẩn bị cho buổi sinh hoạt nhóm đầu tiên, mình đã lên kế hoạch kỹ lưỡng về những điều mình sẽ nói với các bạn.

Những ý tưởng, những trò chơi và cả những bài tập, cứ ủa về trong đầu mình. Có lẽ mình tham lam mất rồi, mình muốn đưa rất nhiều hoạt động vào buổi sinh hoạt. Và mình hoàn toàn cảm thấy tự tin. Mình háo hức được gặp các bạn, háo hức được thử sức mình. Cảm xúc chủ đạo của mình trong ngày Chủ nhật (một ngày trước khi đứng trước các bạn) là niềm vui, là sự phấp phồng chờ đợi y như thể ngày còn bé, được Bố Mẹ cho sang nhà Bác. Nói nhỏ với các bạn nhé, hầu như tuần nào cũng được đi như vậy và cũng chỉ có đây với Gia Lâm thôi mà cứ như được đi dã ngoại ấy. Cái niềm vui nho nhỏ đó theo mình hoài cho đến năm lớp 7. Nhưng lần này, niềm vui be bé đó đã vụt tắt khi mình đến lớp. Một nỗi buồn khó tả, nó man mác trong tâm trí mình. Buồn... khi thấy chỉ có mình và ta, ta ở đây là vài bạn (Luong, Hà bên phòng Bảo quản và em Oanh phòng Tra cứu). Ôi! Sao lại vắng thế này! Mọi người nói: "Buổi đầu mà...". Đùng thế, buổi đầu mọi người chưa nắm được lịch, mọi người chưa kịp thu xếp công việc, và mọi người muốn thử việc Thu đây (^_^)

Sau một hồi gọi điện đến các phòng để gặp các bạn trong nhóm thì nhóm cũng khởi động được. Hương còi của nhóm đưa mình là "Cô giáo vùng cao". Cô Giáo Tày cầm đàn lên đỉnh núi. Không! Không! Không! Mình đâu có cầm đàn. Mình đến với các bạn với hai bàn tay trắng và nuôi một hy vọng cũng như quyết tâm cùng các bạn làm được điều gì đó, ít nhất là cho chính chúng ta. Nhóm chúng mình bắt đầu với 7 thành viên. Thế là mình hết buồn....

Buổi sinh hoạt đầu tiên đã trôi qua thật nhanh. Mình cảm thấy một sự say mê, một niềm yêu thích và một quyết tâm trong mắt các bạn. Thế là mình thấy hạnh phúc lắm rồi. Các bạn đã rất hào hứng với buổi học. Mỗi bạn đều tìm những cách diễn đạt khác nhau để nói lên cảm xúc và mục tiêu khi tham gia khóa học. Luong nói rất khá, có thể coi là "cây nói của nhóm". Các bạn khác đừng e dè, mình luôn muốn nghe giọng của các bạn!

If we hold on together

I know our dreams will never die

PS to my English Group: "Always side by side"

Hoài Thu

Lớp học của chúng mình**Ngày đầu tiên làm cô giáo**

Ngày đầu tiên tập làm cô giáo tiếng Anh. Mất mấy đêm không ngủ, trần trọc vắt tay lên trán ngẫm suy. Phải làm sao để, như anh Hùng “điều” phòng tớ đã buông lời vàng ngọc, “tạo được sự hứng thú, sôi nổi”. Ngắn gọn vậy thôi nhưng thực hiện thì chẳng dễ chút nào. Thầy cô giáo chính hiệu mất 4 năm mài mòn ghế của trường đại học cũng chưa chắc đã làm được, huống chi là tớ, định tay không lên thể hiện? Nghĩ đến cảnh buổi sinh hoạt thứ hai sẽ chẳng thấy có ma nào tham gia, thật khủng bố tinh thần. Liệu tớ có đi vào kỷ lục Guinness bị sa thải nhanh nhất của TVQG Việt Nam, chỉ sau có 2 tiếng đồng hồ đứng ở hội trường nhà G không nhỉ?

9h sáng thứ 3. Còn 5 tiếng nữa sẽ bước lên đoạn đầu đài. Mà tớ thì vẫn chưa chuẩn bị chút gì cho

thực đơn cuối cùng cả. Run quá!

2h chiều. Một, rồi hai, ba... Tất cả là 8. Vẫn hãnh diện lắm vì dù sao cũng hơn

được nhóm ngày hôm qua một. Trông ai cũng rộn ràng vui vẻ. Xem chừng chỉ có tớ là tim đập chân run thôi. Dầu sao cũng đã giương cung rồi, không thể không bắn. Nhe răng cười một cái lên dây cót tinh thần. Let's start!

“Hot chair”, cái trò đã từng quay tó như chong chóng hồi còn ở Ấn Độ, được đưa ra áp dụng. Định làm mọi người liêng biêng chút, đỡ soi xét tớ nhiều làm chi. Không biết có hiệu quả không nhưng không thấy ai nhìn tớ với ánh mắt hình viên đạn và cũng không có ai ngồi ngáp ngáp mấy chú ruồi cả. Lẽ nào trót lọt??????

2 tiếng 20 phút cho buổi sinh hoạt đầu tiên. 2 tiếng 20 phút để đi từ lo lắng đến bình tĩnh tự tin, từ ám ảnh mọi người không hứng thú với giờ học đến tự tưởng làm hết sức mình dù đây có là “buổi học duy nhất, buổi học cuối cùng”.

Liệu buổi sinh hoạt đầu tiên có thành công – câu trả lời không thuộc về tớ. Hãy đợi buổi thứ 2 để biết có bao nhiêu người còn muốn bước chân vào lớp của tớ và buổi thứ 3, thứ 4, thứ n để biết hiệu quả công việc (trong trường hợp tớ vẫn còn tồn tại được). Nhưng chắc chắn một điều, tớ không hề hời hợt khi nhận nhiệm vụ Đoàn giao cho.

Mai Linh

Nơi tôi đến là Ấn Độ (Tiếp theo trang 11)

trong vòng nửa tiếng sau đăng kí và có tài khoản 9 rupi. Hết tiền lại ra cửa hàng... nạp. Gọi di động cho nhau cũng không đắt lắm, khoảng 50 cent cho 1 phút, nhắn tin về Việt Nam là 5 rupi. Tôi thấy mua sim Ấn hay hơn roaming quốc tế ở nhà vì thủ tục cũng khá phức tạp và có khi chi phí còn đắt hơn. Nếu dùng sim Ấn tiết kiệm cũng không tốn kém mà rất tiện lợi. Tiện nhất là nhắn tin cho giáo viên xin nghỉ học (:D). Tôi cũng đã mấy lần nhận được “take care” của cô giáo và lần ra ngủ tiếp.

Loãng quăng hết hai ngày, chúng tôi cũng quen dần, nhất là chuyện ăn uống. Sáng thường ăn nhẹ, có bánh mì gối hay bánh gạo với trứng rán hay luộc. Tôi thì hay lấy một cốc sữa tươi được hâm nóng và chấm bánh mì gối. Ăn trưa từ 12h và ăn tối sau 19h. Hai bữa chính khá là nhiều món. Có cơm trắng với cả cơm rang và bánh gạo. Phải nói là kiểu nấu cơm của dân Ấn thế nào hay gạo thế nào ấy mà tôi có cảm giác cơm không thơm, dẻo và chín tới như ở nhà. Cơm lúc nào cũng có vẻ hơi sượng. Gà Ấn Độ nhiều vô kể và luôn là món thường xuyên trong bữa ăn của chúng tôi. Cũng nhiều khi được đổi sang cá rán, thịt cừ. Đối với tôi, thịt gà là món không-thể-nào-khoái-khẩu. Tôi ghét ăn thịt gà. Thế nên hôm nào có cá là tôi sướng đơn, ăn mấy đĩa cơm liền. Khổ vì thịt gà chưa đủ, tôi còn thấy bí bách vì thiếu rau. Quen dưa cà mắm muối, không có rau quả là khó chịu. Chúng tôi đành bỏ sung chất rau bằng khoai tây chiên hoặc luộc và đặc biệt là dưa chuột, cà chua sống. Cuối bữa, chúng tôi luôn “tự chế” một cốc trà sữa Ấn – kết hợp túi trà nhúng với đường, sữa tươi hoặc nước chanh và kết thúc bữa ăn tại bàn bóng bàn. Cái vụ bóng bàn này cũng rất thú vị, tôi sẽ dành hẳn một bài viết dài cho chủ đề này.

Ký ức Ấn Độ

Từ những năm đầu của thế kỷ 21, quan hệ đối ngoại giữa Thư viện Quốc gia Việt Nam với các tổ chức quốc tế và các đại sứ quán các nước trên địa bàn Hà Nội ngày càng mở rộng và phát triển. Nhiều dự án tài trợ về trang thiết bị, cơ sở vật chất cho Thư viện Quốc gia Việt Nam đã được triển khai. Bên cạnh đó, rất nhiều khóa học nâng cao trình độ về chuyên môn, ngoại ngữ, tin học ngắn hạn tại các nước trong khu vực và trên thế giới. Đặc biệt từ năm 2003 trở lại đây, các khóa học ngắn hạn về công nghệ thông tin, ngoại ngữ theo chương trình học bổng của Bộ Ngoại giao Ấn Độ thông qua Đại sứ quán Ấn Độ tại Việt Nam được cập nhật liên tục. Thư viện Quốc gia Việt Nam có quan hệ ngoại giao hữu hảo với Đại sứ quán Ấn Độ, nên có nhiều cán bộ của Thư viện Quốc gia Việt Nam đã và đang được cử sang Ấn Độ học tập nâng cao trình độ theo chương trình học bổng này.

Tôi may mắn là một trong những lớp cán bộ đầu tiên của Thư viện Quốc gia Việt Nam được cử sang Ấn Độ học tập. Khi nhận được tin tham dự phỏng vấn để đi học tôi cảm thấy vui mừng nhưng cũng rất hồi hộp và đôi chút mong chờ. Khóa học kéo dài 6 tuần và đây cũng là lần đầu tiên tôi xa gia đình lâu như vậy. Đoàn chúng tôi sang Ấn Độ đợt đó có 5 người vì thế chúng tôi cũng đỡ thấy buồn khi ở một đất nước xa xôi cách quê hương của mình nhiều giờ bay. Theo chương trình chúng tôi học tại Học viện NIIT - nơi chuyên đào tạo về công nghệ thông tin của Ấn Độ.

Chuyến bay của chúng tôi khởi hành từ sân bay Nội Bài và phải chuyển máy bay ở Malaysia. Bước vào máy bay từ sân bay Malaysia để tới Ấn Độ, ấn tượng đầu tiên chúng tôi cảm nhận được đó là "mùi Ấn Độ" rất rõ, vì trên máy bay hầu hết là người Ấn đi du lịch và làm việc tại Malaysia về nước (vì thời gian này tại Ấn Độ diễn ra nhiều lễ hội cấp quốc gia, Noel và đón năm mới). Bữa ăn trên máy bay là bữa ăn mang đậm hương vị Ấn Độ đầu tiên chúng tôi được thưởng thức - rất ấn tượng và khó quên.

Sau gần 5 giờ bay, chúng tôi có mặt tại sân bay Delhi, lúc đó đang là nửa đêm về sáng, trời nhiều sương mù và rét (vì thời gian này đang là mùa đông của Ấn Độ). Xe của Học viện NIIT đưa chúng tôi về nhà nghỉ - nơi chúng tôi ở lại trong suốt quá trình học tập. Vậy là chúng tôi sẽ nghỉ ở Old Delhi còn học thì tại New Delhi (Thủ đô của Ấn Độ chia làm 2 phần: Một phần là Old Delhi và phần mở rộng là New Delhi). Thú thực khi bước ra khỏi khu vực sân bay, chúng tôi cảm thấy sự thân thuộc đến là kỳ vì thủ đô Delhi của Ấn Độ, từ đường phố, nhà cửa đến các phương tiện giao thông trên đường có nét tương đồng với đất nước Việt Nam thân yêu của chúng tôi.

Rời xa con đường cao tốc, xe đưa chúng tôi vào

một phố nhỏ và dừng trước cửa một khách sạn. Bước qua lần cửa, mùi hương trầm đặc trưng của Ấn Độ vừa quen lại vừa lạ phảng phất quanh chúng tôi. Những ngày sau đó chúng tôi còn thấy mùi hương này trong các gian hàng ở các khu chợ và cho đến bây giờ tôi vẫn chưa thể nào quên được cái mùi hương đó.

Sáng hôm sau chúng tôi phải đi tới nơi tập trung ngay từ sáng sớm. Nơi học cách nơi ở khoảng hơn 10km. Xe đưa chúng tôi qua nhiều đường phố của Delhi. Nhiều đoạn đường với cây xanh mọc như một cánh rừng thu nhỏ, có cả bãi, sóc tung tăng chạy nhảy ven đường. Có những con phố chim bồ câu đậu kín cả những khoảng đất rộng. Con người Ấn Độ rất thân thiện, cởi mở và luôn nở nụ cười trên môi khi gặp người nước ngoài.

Ấn Độ là một cường quốc hùng mạnh về công nghệ thông tin, vì thế được đi học về công nghệ thông tin tại đất nước này là mong muốn của nhiều người và chúng tôi cũng thấy hào hứng khi được tiếp cận với phương tiện hiện đại đó.

Đợt học lần này của chúng tôi không học tại Học viện và học tại Trung tâm tin học NIIT. Trung tâm này còn hạn chế về mặt bằng và phòng ốc nhưng các phòng học đều đầy đủ trang thiết bị dạy học. Các máy tính được nối mạng với nhau. Học viên và giáo viên đều sử dụng máy tính để làm việc. Giáo viên giảng dạy trên máy tính và mỗi thao tác của giáo viên được hiển thị trên máy tính của học viên. Với cách giảng dạy như thế học viên không thể sử dụng máy tính của mình vào việc riêng được. Cách thức học trực tuyến này đã giúp ích rất nhiều cho học viên trong vấn đề tiếp thu bài giảng và hiệu quả học tập sẽ đồng đều hơn.

Giáo viên giảng dạy ở Trung tâm NIIT phần lớn đều trẻ nhưng trình độ rất vững và tác phong làm việc rất chuyên nghiệp. Sau mỗi buổi lên lớp, các giáo viên ở đây rất hòa đồng và thân thiện. Họ tham gia rất nhiệt tình vào các hoạt động của học viên.

Lớp học của chúng tôi chỉ có 16 học viên đến từ các nước: Estonia, Banglades và Việt Nam. Mặc dù ít người nhưng trung tâm tổ chức rất chu đáo từ việc học, ăn trưa tại trung tâm đến việc đi tham quan, khám phá và tìm hiểu về đất nước con người Ấn Độ. Chúng tôi chỉ có 6 tuần để học nên giáo viên dạy chủ yếu về thực hành là chính. Trong giờ học hầu hết học viên nào cũng phải phát biểu hoặc thực hành trước lớp ít nhất 1 lần/buổi học nên chúng tôi phải tập trung để hiểu bài và thực hành được ngay sau khi giáo viên cho làm bài tập. ở Việt Nam, việc tiếp cận với công nghệ thông tin còn nhiều hạn chế nên khi học giáo viên có phần quan tâm và giải thích kỹ hơn so với các học viên đến từ nước khác. Mỗi buổi học chúng tôi như thấy mình khám phá được nhiều hơn kiến thức về tin học. Có nhiều ứng dụng ở Việt Nam chúng tôi chưa bao giờ thực hành và sử dụng nhưng sang đây các giáo viên đã chỉ dẫn và chúng tôi nhận thấy nếu áp dụng vào

Kết nối bạn bè

Trích Blog của Alias

Thế là chúng tôi đã đặt chân lên đất Ấn. Buổi sáng đầu tiên ở Karol Bagh là một bất ngờ bởi lẽ ban đêm Karol Bagh trông như khu Harlem (tại xem nhiều phim Mỹ quá đầy mà), lạnh lạnh, hoang tàn, những đồng tro nguội ngắt bên đường. Nhưng gần trưa, sau một giấc ngủ dài, chúng tôi bước chân khỏi khách sạn và cái ồn ào, náo nhiệt vốn có của khu chợ đập vào mắt vào tai chúng tôi. Con đường nhỏ gần khách sạn lại là phố chợ, cơ man là hàng hóa. Các cửa hiệu trang hoàng rực rỡ, cửa kính sáng choang, bên trong mát lạnh. Còn bên ngoài là các quầy rong của dân nghèo, chủ yếu là bán quần áo. Chúng tôi bắt đầu làm quen với những dòng chữ "fixed price", "no bargaining" cùng với những âm thanh lặp đi lặp lại phát ra từ những chiếc loa chạy bằng Indian foods: "fifty, fifty, fifty..." hay "seventy five, seventy five...". Leoning và tôi rảo bước qua phố chợ để đến trung tâm quản lý sinh viên. Lúc này, Leoning bắt đầu trở thành Mr. Looking bởi tôi ấn tượng với giọng điệu đà của Leoning khi hỏi thăm ông quản lý về 2 cô nàng của TVQG sang trước chúng tôi: bạn "Mà" Lương và em Hoạt quê em có con bồ vàng: I'm looking (nhấn mạnh looking) for two vietnameses girls (viết ra chà thấy điệu tẹo nào, phải nghe cơ, điệu lắm). Cái câu này tôi phải được nghe đến mấy chục lần bởi lẽ chúng tôi đi tìm 2 người đẹp suốt 3 ngày mới gặp. Thế rồi bất ngờ chúng tôi lại gặp 2 cô nàng ở ngay cái phố chợ ồn ào và tôi không được nghe cái câu được lập trình sẵn của Leoning nữa.

Tranh thủ chưa phải đi học, chúng tôi bắt phố và mua sắm vài thứ cần thiết: Dầu gội

Nơi tôi đến là Ấn Độ

Phần 4: Hai ngày đầu tiên

đầu, kem đánh răng, nước uống... Mất hết ở sân bay rồi mà. Giá cả cũng gần bằng ở Việt Nam, đắt hơn chút. Các thương hiệu Omo, Tide, Camay, Sunsilk, Clear... có hết. Ở khu Karol Bagh có nhiều cửa hàng tạp hóa nhỏ nhỏ và có vài siêu thị. Mua ở siêu thị thì có hóa đơn rõ ràng. Nhưng thực ra cũng không quan trọng lắm vì giá cả được in ngay trên sản phẩm, có khi được bớt một chút nếu có khuyến mãi. Chủ yếu là hàng sản xuất tại Ấn, hàng Thái Lan cũng có nhưng ít hơn. Dù sao nguồn lao động Ấn cũng... dồi dào, giá rẻ mà. Riêng Leoning sắm thêm vài thứ rất quan trọng với một "hot boy": keo tóc và xịt mùi. Thấy quảng cáo trên ti vi rất thú vị, lủ lượt các cô nàng chạy dài đến nhà một anh chàng vừa xịt Axe để được hít hà... cơ thể của chàng. Thảo nào! Nhi!

Gần khách sạn Anmol, có một cửa hàng nhỏ làm photocopy và dịch vụ điện thoại. Tôi gọi điện về nhà để báo tin đã đến Ấn Độ... an toàn. Gọi xong có tiếng tít tít tẹt tẹt. Hóa ra có máy tính tiền in hóa đơn hẳn hoi nhé. Khởi phải body language nếu không nghe được thứ tiếng Anh Ấn rín rít. Alô cũng khá là tốn kém. Trong suốt 6 tuần ở bên, tôi cũng tiêu tốn đến 2.000 rupi (khoảng 50 đô). Đây là chúng tôi chỉ gọi ở dịch vụ công cộng có vài cuộc đầu tiên thôi. Sau đó chúng tôi đi tìm mua sim điện thoại để dùng. Ấn Độ cũng có nhiều hàng cung cấp dịch vụ điện thoại: Hutchison, Vodaphone, Airtel... Chúng tôi phải cung cấp cho cửa hàng một bản copy của hộ chiếu, một ảnh chân dung và 350 rupi để được cấp 1 sim. Chẳng biết có phải là gà không (bên Ấn gà sẵn lắm nha) khi mất tới 350 rupi để có sim với tài khoản 52 rupi. Trong khi đó, lúc mua sim cho chị Hương ở một trung tâm điện

Đội bóng TVQG

Nothing

Thế là lại sắp bắt đầu một “mùa giải mới” đối với đội bóng TVQG. Có thể chỉ chơi ba trận đã xong “mùa giải”. Nhưng không sao, vui là chính, bia là chủ yếu. Anh em trong đội bóng cũng hằng say tập nước rút đến sắp chuột rút trong bộ trang phục mới AC Milan trắng phau phau. Khổ. Đẹp nhưng áo AC này là áo đá sân khách, mà chơi trên khách thì bao giờ tỉ lệ cá độ cũng không “ủng hộ” lắm. Ví dụ như đáng ra chơi trên sân nhà chỉ được chấp nửa trái thì nay đá sân khách được chấp hẳn “một đút”. Cũng lại không sao, vì chắc chắn ảnh đội bóng sẽ rất đẹp. Lưu ý chụp trước trận đấu, xin đừng chụp trong trận đấu vì các động tác sẽ không đẹp và bụi bặm quện với mồ hôi trên những “cánh thiên nga trắng”.

Năm nay, đội bóng TVQG cũng được tăng cường khá nhiều hảo thủ. Đôn từ đội trẻ lên có Lương Ninh, Việt Nga. Nói chung “lò” IT, nói điệu là Ai-Xơ-Ty, bao giờ cũng có cầu thủ chất lượng. Năm ngoái có Đức Quân, mệnh danh Carlos mới với khả năng bút tốc cực nhanh, rê bóng và sút mà khỏi cần nghĩ đến chuyện bên hành lang cánh trái, sút nhiều chân như một, sút cực cực mạnh, sút mười quả kiểu gì cũng vào được một (chín quả còn lại thì đội bạn chịu khó đi nhặt bóng, cẩn thận nếu xung quanh có mảnh kính vỡ). Đó là Quảng Hùng Mạnh, đến từ khu vực nhà H, có thể hình lý tưởng để cất bóng trên không. Nói chung, cầu thủ này sẽ là giải pháp dự bị tuyệt hảo nếu đối phương định rê dắt luân quần bởi anh ta sẽ dẫm thẳng vào chân đối phương, đảm bảo đối phương sẽ ra sân theo phương song song với mặt đất. Ngoài ra, với danh tiếng của mình kèm theo sự ủng hộ của “nhà tài trợ” DUAN HANNOM (dự án Hán Nôm -

viết thế cho nó, chắc, tây tí, nhà tài trợ nước ngoài bao giờ cũng chịu chơi hơn mà), đội bóng có hai cầu thủ nói tiếng Trung gốc Việt: Đức - Cường. Đó thực sự là vũ khí bí mật, không chỉ bí mật với các đội bạn trong Bộ Văn Thể Du mà có khi còn là đối với chính đội nhà. Bật mí xíu xíu, cầu thủ Cường chơi cầu lông rất tốt còn cầu thủ Đức đánh cờ tướng cũng rất hay.

Cũng may có tăng cường tốt như vậy vì có vài cầu thủ trong đội bóng “giải nghệ”. Cầu thủ Công Hoan, sau một thời gian dài điều trị chấn thương dai dẳng, đã đành nuốt nước mắt trên con SH nói lời chia tay sự nghiệp thi đấu đỉnh cao chuyển sang làm cố động viên hoặc bình luận viên hay huấn luyện viên tùy tình hình thực tế. Cầu thủ Bình “lâu” cũng chuyển sang công tác huấn luyện đội trẻ ở nhà. Thế là khu vực Bom-Thật-Căng chỉ còn đóng góp cho tuyển mỗi cầu thủ Xuân Dũng, thủ môn chính thức trong tất cả các trận đấu không phải là giải chính thức.

Đội hình chính vẫn không có nhiều thay đổi. Có điều nói theo hướng tích cực thì đội có thêm nhiều kinh nghiệm sau một thời dài chuyển từ đá sân trường Y sang đá trên nhiều sân khác, không hẳn là chỉ đá bóng và tích cực xem bóng đá trên TV. Còn nếu bi quan thì sẽ đánh giá là đội bóng đang già đi, yếu đi, “lốp” không còn căng nữa. Thực tế đúng là vậy khi chiều hôm kia, tôi tận mắt chứng kiến hình ảnh về cái bụng của đội trưởng Bình “râu”, na ná giống của Rô vầu cái thời báo chí làm ầm lên vì phong độ rớt thê thảm của cầu thủ mới chuyển sang AC Milan (đồ xịn) này. Vẫn là cầu thủ chạy cánh New Carlos, có thể là new of the world với khả năng đã đề cập ở phía trên. Cầu thủ này luôn nói không với bia, rượu. Lý tưởng! Cả đội đi uống bia có 6 người thì kiểu gì anh ta cũng đồng

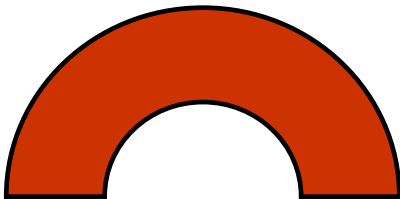
dạ gọi: Cho 5 bia và 1 Coca lạnh, nhanh em ơi! (Thi thoảng đổi sang bò húc hoặc la Vie). Vẫn là Đình Trọng với vai trò thủ môn chính thức trong tất cả các giải chính thức. Đạo này thủ môn Trọng có vẻ tập luyện tối đa về hình thể để đảm bảo che kín được khung thành. Anh ta ít có thời gian luyện tập cùng đội mà có thể luyện tập ở Nhôn (nhà gần đây) hoặc luyện tập những khả năng hỗ trợ cho bất gôn tại gia. Vẫn là Hùng BS (mới chuyển về Dự án “Phở”) với lối đá được đánh giá là cảm mạo xuống đất. Theo nguồn tin tình báo của tôi, anh ta thi đấu mà vẫn đeo kính để cố tìm những đồng xu mà trọng tài đánh rơi trước đó nhằm bổ sung cho “ngân sách” bia của đội bóng, nhưng anh ta chưa một lần thành công. Vẫn là Trương Đỗ Ban, tức Bantd, cầu thủ đa năng, đá hậu vệ cũng được mà tiền đạo cũng xong. Điểm mạnh của cầu thủ này là khả năng bỏ lỡ cơ hội. Vì vậy trong buổi tập vừa rồi, sau hàng chục loạt cơ hội bị bỏ lỡ, cả phang chân trái, đây chân phải, đệm đầu, anh ta cũng ghi được một bàn thắng và ngay lập tức gọi ý anh em đội bóng đi uống bia mừng thắng lợi. Vẫn là Linh Giang, cầu thủ kiêm con buôn hồng xiêm chín trên sân. Anh ta có tinh thần thi đấu tích cực nhất đội, chạy không biết mệt, mà có mệt thì vẫn đi bộ trên sân chứ nhất định không thể nào không đóng góp cho đội bóng được. Rất quý! Nói chung, bên cạnh đội trưởng Bình “râu” có kinh nghiệm chơi tiêu xảo

số một thì cầu thủ Life’s Good with alcohol này xứng đáng hạng nhì với khả năng làm tối tâm mặt mũi đối phương. Tốt nhất là anh ta nên kèm chặt thủ môn đội bạn và làm cho đối phương quay quay. Vẫn là Thanh Tùng, cầu thủ có những pha bóng lắt léo nhất đội, khả năng đột phá theo đường chéo hoặc chiều ngang của sân. Điểm yếu của cầu thủ này là thể lực bởi anh ta sinh hoạt theo nhịp sinh học của một cái gì đó tương đối kỳ bí, khiến anh ta luôn hụt hơi chỉ sau vài pha đột phá. Có lẽ bên hậu cần của đội bóng nên chuẩn bị vài thực phẩm chức năng cho anh ta bên cạnh những dưa hấu và nước khoáng cho cả đội.

Công bằng mà nói, đội bóng TVQG luôn là một đội mạnh trong lòng các cầu thủ... của đội bóng với khả năng đếm điểm trong túi đội bạn. Các bạn hãy chờ xem diễn biến của “mùa giải mới” của đội bóng TVQG dưới màu áo mới. Xin lưu ý có sự thay đổi trên tên áo của đội bóng. Sau nhiều năm nhất định không “bán áo”, năm nay đội đã “bán áo” cho Công đoàn TVQG. Và cũng xin lưu ý đội bạn, đội bóng TVQG mặc áo AC Milan trắng phau phau, có số áo (trừ thủ môn) từ số 2 đến số 10 và số 23 (của cầu thủ trẻ chưa rõ vị trí thi đấu Lương Ninh). Nếu đội bạn có phát hiện số áo lạ nào khác, xin hãy liên hệ ban tổ chức để loại bỏ những cầu thủ “phủi” này. Let’s Say No to “phủi”. Đó cũng là tiêu chí của ban tổ chức năm nay. Hoan hô rồi lại hoa hô nào!

Sau khi tốt nghiệp ra trường với một niềm yêu nghề và mong muốn được gắn bó lâu dài chuyên ngành đã học, tôi nộp hồ sơ xin việc vào Thư viện Quốc gia Việt Nam. Trong lúc đợi được phỏng vấn đi làm, gia đình hai bên đã thống nhất là chúng tôi nên tổ chức đám cưới. Đám cưới của tôi được tổ chức vào đúng ngày Toàn quốc đội mũ bảo hiểm (15/12/2008). Cưới xong, chưa đi làm tôi ở nhà nội trợ, những lúc rảnh rỗi thì xem lại sách vở để kiến thức không bị mai một. Công việc nội trợ cũng không choán hết thời gian của tôi nên nhiều lúc tôi thư ờng hay nghĩ đến công việc của mình, mong muốn đư ợc đem kiến thức “mới toanh” áp dụng vào thực tế.

Thế rồi cái ngày ấy cũng đến. Vậy là sau 10 tháng 6 ngày (kể từ khi nhận bằng Cử nhân Văn hoá chuyên ngành Thư viện Thông tin 30/06/2007), ngày 06/05/2008 tôi đã chính thức được vào làm tại Thư viện Quốc gia Việt Nam - Thư viện đứng đầu trong hệ thống Thư viện Công cộng của cả nước. Thật không có niềm vui nào kể xiết với không chỉ với tôi và anh mà với cả gia đình hai bên nữa, niềm vui dường như được nhân lên gấp bội.

Tôi được phân công làm việc tại Phòng Thông tin Tư liệu. Ngay ngày đầu tiên tôi đã thấy mình rất hợp với những công việc của Phòng, tôi hào hứng và say sưa với công việc. Tra cứu, hướng dẫn bạn đọc cách tra cứu ư? Chẳng phải hồi đi học tôi đã nắm rất vững và điểm rất cao môn: Hệ quản trị cơ sở dữ liệu CDS/ISIS, Tìm tin và phổ biến thông tin, Khai thác mạng thông tin máy tính... rồi sao? Lại đã từng được thực tập tại Thư viện Quân đội, Thư viện Đại học Giao thông Vận tải Hà Nội và giờ đây đang được cô trưởng phòng cùng các anh, chị Phòng Thông tin tư liệu hướng dẫn thêm thực tế, nên tôi càng thấy mình tự tin hơn. Dường như ngày đi làm nào của tôi cũng hoàn toàn mới, tràn ngập niềm vui. Cứ sáng sáng lại thấy mình yêu đời hơn, lại thấy thêm những điều bí ẩn sẽ xảy ra trong ngày và rồi tôi lại dần dần khám phá nó. Chính điều đó đã làm cho tôi thấy công việc thêm thú vị.

Thường xuyên tiếp xúc với độc giả tôi thấy mình chững chạc hơn trong giao tiếp. Thỉnh thoảng hướng dẫn độc giả người nước ngoài, tôi được thực hành, trau dồi thêm kiến thức ngoại ngữ.

Làm Cơ sở dữ liệu Bài trích: Đề tài, báo cáo khoa học, kỷ yếu, hội thảo... tôi đã được thực hành hết các

khâu: Từ mô tả tài liệu, phân loại, định từ khoá, tóm tắt đến nhập máy. Phòng lại rất hay tổ chức các buổi nói chuyện, giới thiệu sách, các buổi triển lãm... công việc chuẩn bị cho những buổi đó khiến tôi thấy mình rất bận rộn và tôi thích sự bận rộn. Tôi thấy mình trở nên năng động hơn và điều đó thật có ý nghĩa và tôi thấy yêu nghề hơn. Người nào nói rằng nghề thủ thư là nhàm chán? - Không! Tôi có thể hùng hồn phản bác lại họ ngay. Tôi sẵn sàng chỉ ra cho họ thấy rất nhiều điều thú vị và niềm vui trong công việc của mình.

Không chỉ những công việc trong phòng mới cuốn hút tôi đến vậy, những hoạt động Đoàn ở Thư viện Quốc gia cũng khiến cho tôi thấy rất say mê. Phải nói công tác Đoàn ở đây rất mạnh. Lao động Quý châu Á là hoạt động gây quỹ cho Đoàn, lời cuốn

Niềm vui công việc

Hán Oanh

nhiều đoàn viên tham gia. Đây còn là dịp để các bạn đoàn viên có thể gặp gỡ, chuyện trò rất sôi nổi. Diễn đàn thanh niên Thư viện Quốc gia là kênh giao lưu, thể hiện tiếng nói của các đoàn viên. Và đặc biệt tôi thật hào hứng trong lớp học khiêu vũ diễn ra vào chiều thứ 5 hàng tuần,...

Là cán bộ của Thư viện Quốc gia Việt Nam tôi còn được đọc rất nhiều loại sách báo, được cập nhật tin tức hàng ngày, biết được thế giới rộng lớn bên ngoài, mở mang thêm nhiều hiểu biết, đắm mình trong những tác phẩm văn học kinh điển phương Đông và phương Tây. Vốn tài liệu ở đây thật khổng lồ và đa dạng , tôi tha hồ ngụp lặn trong đó, tôi thấy mình thật giàu có, giàu có theo mọi nghĩa của nó. Giàu có thêm kiến thức, giàu có vì tôi là một trong những người chủ của kho tàng tri thức của nhân loại, kho tàng mà không một nhà tỷ phú nào dám bỏ ra lượng tiền lớn để mua ngần ấy sách trong đó về đọc trong khi tôi lại có tất cả. Còn có điều gì vui hơn thế nữa?

Ban Giám đốc Thư viện cũng rất quan tâm đến đời sống của cán bộ nhân viên trong cơ quan, không phân biệt đối xử mà rất công bằng với mọi người nên những người mới vào như tôi không cảm thấy thiệt thòi mà lại được tạo điều kiện tốt để phát huy khả năng của mình.

Tôi thấy mình tự do trong công việc và càng yêu cái nghề thủ thư cũng như thư viện hơn.

Không chỉ vậy, tôi còn yêu ngay cả khuôn viên nơi đây: một khuôn viên rộng rãi, trong lành, mát mẻ, thoáng đãng, cây cối xanh tốt, hoa nở bốn mùa, cỏ mọc xanh tươi và có chút gì đó bình lặng giữa một trung tâm thành phố ồn ào. Hiếm thấy ở Hà Nội này một cơ quan nào có được khuôn viên đẹp đến vậy. Ai đã từng một mình thả bộ quanh Thư viện vào buổi sáng mát lành mới cảm nhận được hết điều đó, mới thấy ngạc nhiên với những hình ảnh rất khó tìm: một cây đa lớn mọc trên một cây phượng già nua đây trôi non biếc, một cây si to mọc xung quanh ăn chặt vào cây dừa, tất cả đều vẫn xanh tươi, vẫn dào dạt một sức sống bất diệt và rồi ta lại tự mỉm cười với sự lạ lẫm đó.

Tính đến hôm nay tôi đã đi làm được hơn 5 tháng, càng ngày tôi càng thấy gắn bó với nơi đây như những cây cổ thụ kia đã gắn bó với Thư viện gần thế kỷ và rễ của chúng ngày càng bám sâu, ăn chặt vào lòng đất.

Sách và đọc sách

Tuổi trẻ đọc sách nhìn nhìn trắng qua cái kẽ, lớn tuổi đọc sách như ngắm trăng ngoài sân, tuổi già đọc sách như thưởng trăng trên đài. Do từng trải hay ít mà sở đắc nhiều hay ít.

Có thể đọc những cuốn sách không có chữ (chẳng hạn cuốn sách ngoài đời) thì mới nói được những câu kinh nhân; có thể hiểu những điều giảng không được thì mới thấu được cái huyền vi nhất của đạo Phật.

Văn chương bắt hủ cổ kim đều viết bằng huyết lệ.

Văn chương là sơn thủy trên án thư, sơn thủy là văn chương trên đất.

Thú nhất là đọc sách; đọc sử thì vui ít mà giận nhiều, nhưng chỗ giận đó cũng là chỗ vui.

Nên đọc kinh thư vào mùa đông, để tinh thần được chuyên nhất; nên đọc sử vào mùa hè vì ngày dài; nên đọc chư tử vào mùa thu vì có nhiều điều lạ; nên đọc chư tập vào mùa xuân vì thời tiết đổi mới.

Văn nhân mà bàn về binh thư, phần nhiều là bàn luận trên giấy (nghĩa là trên lý thuyết); vũ tướng mà bàn về văn chương, một nửa là nghe lỏm.

Người biết đọc sách thì cái gì cũng là sách: sơn thủy cũng là sách, cò rợ cũng là sách, hoa nguyệt cũng là sách. Người biết đi coi phong cảnh thì cái gì cũng là sơn thủy: thư sử cũng là sơn thủy, thơ rợ cũng là sơn thủy, hoa nguyệt cũng là sơn thủy.

Người xưa muốn đọc sách mười năm, du ngoại sơn thủy mười năm, rồi mười năm kiểm điểm lại kinh nghiệm. Tôi nghĩ kiểm định chẳng cần tới mười năm, chỉ hai ba năm cũng đủ, còn đọc sách và du ngoại sơn thủy thì gấp hai gấp năm lần mười năm cũng chưa mãn nguyện. Có lẽ “phải sống ba trăm năm” như Hoàng Cửu Yên nói, may mới đủ chẳng?

Ký ức Ấn Độ

(Tiếp theo trang 10)

công việc của mình thì hữu dụng biết bao. Việt Nam có câu “Đi một ngày đàng, học một sàng khôn” quả đúng như vậy.

Nơi chúng tôi nghỉ tập trung nhiều học viên từ các học viện đào tạo về công nghệ thông tin và ngoại ngữ như: NIIT, Aptech, CMC... Có rất nhiều bạn bè đến từ châu á, châu âu, châu Mỹ, châu Phi theo chương trình học bổng của nhà nước ấn Độ đã có mặt tại đây. Chúng tôi thường giao lưu, gặp gỡ, trao đổi thông tin với nhau trong nhà ăn chung cho tất cả các học viên. Đây cũng là nơi vui nhất và đông nhất sau mỗi giờ lên lớp.

Trong thời gian học tại đây, NIIT đã tổ chức cho chúng tôi đi tham quan đền Taj Maha – một trong 7 kỳ quan thế giới mới; Mộ Jawaharalal Nehru – vị thủ tướng đầu tiên của Ấn Độ; và rất nhiều các di tích lịch sử, danh lam thắng cảnh ở một số thành phố của Ấn Độ đã để lại cho chúng tôi nhiều ấn tượng về ý thức, khả năng gìn giữ và bảo tồn danh thắng của người Ấn Độ.

Những ngày nghỉ chúng tôi rủ nhau đi khám phá phố phường xung quanh nơi ở. Cuộc sống của những người dân ở đây cũng nhộn nhịp và bận rộn như ở Việt Nam, đặc biệt ở Ấn Độ, nam giới phải làm rất nhiều việc kể cả bán hàng. Hầu như ít thấy phụ nữ Ấn Độ ngồi bán hàng tại quầy hoặc trên đường phố. Phụ nữ luôn đi ra đường cùng chồng con chú ít khi đi một mình. Đây là điểm khác biệt lớn so với Việt Nam.

Cuốn vào việc học hành, du lịch, 6 tuần lễ trôi qua rất nhanh, ngày về nước cũng đến, chúng tôi chia tay thầy cô, bạn bè với bao điều muốn nói, bịn rịn và tràn trề hi vọng sẽ được gặp lại nhau trong một ngày gần nhất. Xa Ấn Độ, những kỷ niệm đã có ở nơi đây luôn ở trong tâm trí tôi và những người trong đoàn.

Phương Lan
Cựu học viên IT

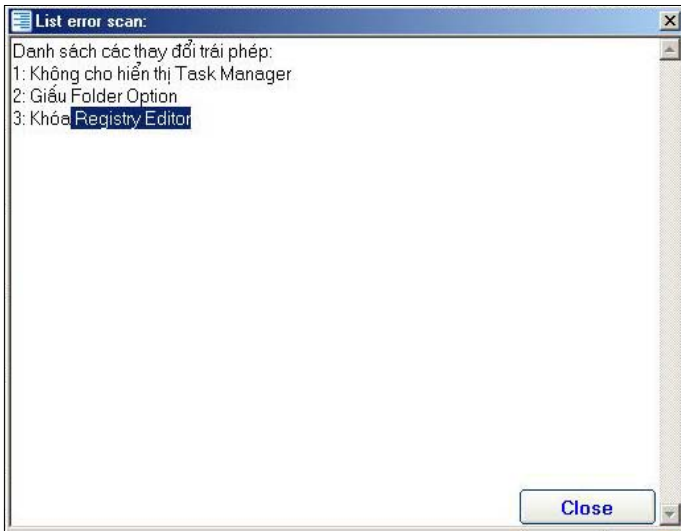

Một vài thủ thuật hữu ích trong Word

Khi soạn thảo văn bản đôi lúc chúng ta quên không save dữ liệu một cách thường xuyên dẫn đến mất dữ liệu đáng tiếc. Sau đây 3c.com giới thiệu một vài thủ thuật hữu ích tránh điều ta không muốn:

1. Giấu một đoạn văn bản

Trong một văn bản, nếu bạn muốn che giấu một đoạn nào đấy vì lý do bảo mật thì bạn

hãy tô chọn đoạn văn bản đó rồi truy xuất đến menu Format chọn Font. Tại đây bạn hãy nhấn vào thẻ Font rồi bấm vào tùy chọn Hidden trong vùng Effects rồi bấm Ok để thấy được kết quả.

Khi nào bạn muốn xem lại đoạn văn bản đã được giấu thì bạn hãy truy xuất vào menu

Tool > Options, bấm vào thẻ View rồi nhấn dấu chọn trước tùy mục Hidden text trong vùng Formatting marks. Những đoạn văn bản đã bị bạn che giấu đi sẽ được xuất hiện trở lại kèm theo những nét gạch dưới để cho bạn dễ phân biệt đâu là đoạn văn bản bình thường và đâu là đoạn văn bản đã được che giấu.

2. Tự động lưu lại dữ liệu khi đang soạn thảo

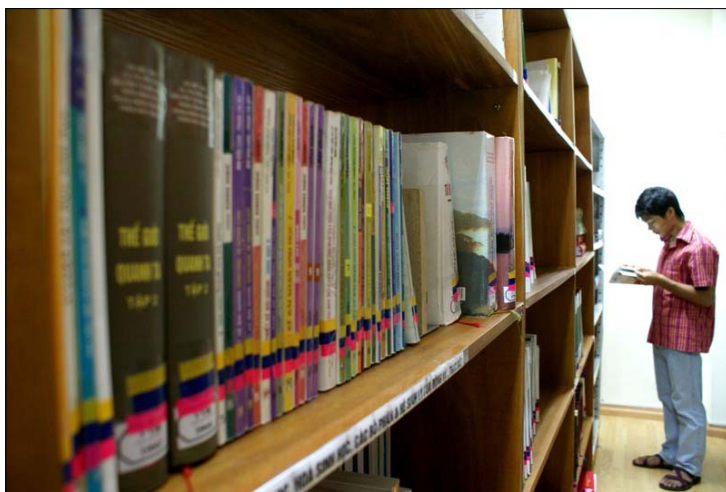
Nếu bạn làm việc trong môi trường không an toàn vì điện áp thì hiện tượng treo máy hoặc tự khởi động lại đột ngột là điều khó có thể tránh khỏi, để an toàn hơn cho công việc soạn thảo văn bản của mình bạn nên thiết lập thời gian tự động “lưu trữ” dữ liệu với cách thực hiện như sau:

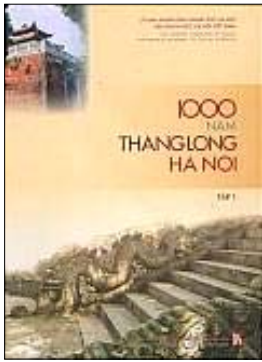
Bạn hãy nhấn vào menu Tool > Options, tại đây bạn hãy nhấn vào thẻ Save rồi nhấn dấu chọn trước tùy mục Save AutoRecover info every sau đó thiết lập một thời gian mà bạn muốn Word tự động “backup” lại dữ liệu của mình (theo mặc định là 10 phút) sau đó bấm OK để chấp nhận việc thay đổi này.

3. Tự động chèn ngày, giờ vào văn bản

Trong văn bản của mình nếu bạn muốn thể hiện chi tiết ngày giờ hiện hành vào tài liệu văn bản thì hãy nhấn con trỏ chuột vào vị trí muốn chèn sau đó truy xuất vào menu Insert > Date and Time. Tại đây bạn hãy chọn một kiểu chèn trong vùng Available Formats sau đó nhấn nút OK để chèn chúng vào vị trí mà bạn đã chọn.

Phụ trách chuyên mục: Lê Đức Thắng

1000 năm Thăng Long - Hà Nội

1000 năm Thăng Long - Hà Nội = A millennium of Thang Long - Ha Noi. - Tái bản, có sửa chữa. - H. : Khoa học xã hội. - 29cm

DTTS ghi: Ủy ban Nhân dân thành phố Hà Nội ; Viện Khoa học Xã hội Việt Nam. - Chính văn bản 2 thứ tiếng: Việt - Anh

T.1 / B.s.: Bùi Tuyết Mai (ch.b.), Vũ Khiêu, Vũ Mão... ; Nguyễn Thượng Hùng dịch, h.đ. - 2008. - 230tr. : ảnh màu ; 29cm

Cuốn sách ảnh Thăng Long – Hà Nội là công trình được biên soạn bởi các nhà khoa học đầu ngành phối hợp với một số nghệ sĩ nhiếp ảnh nổi tiếng. Tập 1 được hoàn thành vào năm 2004, tái bản năm 2006 vào dịp hội nghị APEC-14. Năm 2008, sách được tái bản có sửa chữa. Tập 2 đang được gấp rút để hoàn chỉnh chào mừng ngày Đại lễ 1000 năm Thăng Long - Hà Nội vào năm 2010.

Thăng Long - Hà Nội là một trong những thủ đô cổ của vùng Đông Nam Á, thành phố duy nhất ở vùng này có lịch sử lâu đời và liên tục hàng ngàn năm. Thăng Long - Hà Nội đã cùng cả nước, trải qua bao triều đại, hết thế hệ này đến thế hệ khác, xây đắp nên giang sơn Việt nam, đồng thời tiến hành những cuộc chiến tranh vệ quốc vĩ đại, chống trả những thế lực xâm lược hùng mạnh nhất trong suốt mười thế kỷ qua. Các cuộc khai quật khảo cổ trên mảnh đất này đã làm phát lộ ra một phức hệ di tích di vật rất phong phú, đa dạng, cho phép chúng ta hình dung được quy mô hoàng tráng và diện mạo cụ thể bộ mặt kinh thành Thăng Long của hơn 1000 năm về trước. Cũng trong những phế tích khảo cổ ngồn ngộn ấy, có thể hình dung ra cả một nền nghệ thuật rực rỡ, không chỉ nằm trong ý tưởng và còn hiện diện lộng lẫy trong màu men xanh, trắng đục hay men vàng với những cánh hoa sen tao nhã, những hình rồng cuộn vương giả của kinh kỳ Thăng Long thời Lý - Trần... Nền nghệ thuật ấy chính là một trong những cội nguồn sâu xa tạo nên nét thanh lịch của người Thăng Long - Hà Nội. Thăng Long - Hà Nội là mảnh đất mãi tươi đẹp, lung linh, vẫn là niềm cảm hứng lãng mạn của biết bao kiệt tác, thơ ca, hội họa. Cuốn sách này đã góp thêm một bức tranh đẹp cho niềm cảm hứng ấy. Sách ảnh thực sự đã hội tụ những phân tinh hoa nhất của Hà Nội. Đây không chỉ là một tác phẩm nghệ thuật đẹp mà còn là một tài liệu khoa học quý, góp phần giới thiệu thủ đô Hà Nội với bạn bè gần xa, giúp lưu lại những nét đẹp văn hóa của thủ đô ngàn năm văn hiến, anh hùng, giàu đẹp, phồn vinh, hoà bình và thanh lịch.

Thúy Hằng

Cho người ở xa (Linh Giang)

Ai đi xa? Ai đi xa?	Cứ nhìn chiếc lá đa
Bây giờ là sắp tết	Ngã màu
Năm đã hết	Mùa vàng úa
Trên sân Ga	Bến sông quê sao sắc một con đò.
Mẹ già	Ngậm ngùi rồi cũng dặn
Mái nhà xưa	Ly tán để mà quen
Hủ dưa, vài ba tấm bánh	Kỳ lạ chưa
Đêm lạnh! Gió về	Những đêm không mưa
Nhớ con	Mà sao hồn đắm ướt
Mòn môi khóc!	Gói gém niềm thương
Ai đi xa!	Hoèn đỏ ánh mắt cười.

Sưởi ấm mùa đông

Khi những cơn gió lạnh lạnh tìm về, hơi của gió và màu xám của mây khiến đất trời bàng bạc buồn. Hãy tô thêm cho mình một chút nồng nàn của lửa, chút nóng ấm của mặt trời. Nào mặc áo đỏ, đội mũ đỏ, quàng khăn đỏ. Bạn sẽ thật tươi tắn và đáng yêu!

Áo đỏ em đi giữa phố đông
Cây xanh như cũng ánh theo hồng
Em đi lửa cháy trong bao mắt
Anh đứng thành tro em biết không?

Oa red quá!

Góc đời sống

Góc
của
Luốc

Tiểu thuyết - Kiểm hiệp Giả sử

Kim quy thần kiếm

Lãng Tử Linh Giang

**Hoạ vô đơn Bùi trang thành tro bụi
Phước bất trùng quần chúng phạt Báo Thiên**

Lại nói tình thế hai gã thanh niên bấy giờ rất nguy cấp, Cao Khánh tuy võ công có chút tiếng tăm nhưng so với bọn thích khách này thì đúng là lấy trứng chọi đá. Thằng nhóc Báo Thiên bao nhiêu rọu trong người cũng đã bóc đi đầu sạch, nó hiểu bọn người này không đùa chút nào, nhanh như sóc nó tót ngay ra sau lưng Cao Khánh, tay nắm chặt lấy vạt áo tên gia nhân, mặt cắt không còn giọt máu, hai hàm răng đánh vào nhau cầm cập. Nhưng đứng vào đâu cũng thấy ánh đao loang loáng vung lên nhắm lấy thủ cấp nó mà lao tới, thôi thế là hông! nó nhắm nghiền mắt lại chờ đợi...bông nghe tiếng...coong...ngay sát bên tai, kèm theo một làn gió vụt qua rờn rợn sau gáy. Trong khoảnh khắc không gian vừa chùng xuống với ngỡ ngàng lại liên tiếp vang lên liên tục một chuỗi âm thanh ...coong...coong, một tiếng coong phát ra là một thanh đao trên tay bọn thích khách bị đánh gãy đến chuỗi, hai con mỗi lần những kẻ đi sẵn cùng kinh ngạc, đảo mắt nhìn quanh tịnh không thấy một bóng dáng nào.

Đúng lưỡi đao cuối cùng vừa chạm đất, là lúc trên không trung vút lên tiếng sáo trúc, khi trầm khi bổng, giai điệu sáng khoái như kẻ tiêu dao hứng khởi nơi chốn bông lai tiên cảnh. Tên mặt ngọc trong nháy mắt vận công khu trung thính xác nhận phương hướng truyền âm, liền đề khí khe nhún một cái đã đáp được lên nóc toà chính điện cao ngất ngưỡng nơi phát ra tiếng sáo! dù biết tài khinh công của y rất thượng thừa, ngay lập tức tiếng kim khí chạm rít vào nhau cũng vang lên dữ dội từ trên đó, lợi dụng tình hình Cao Khánh xoay người cấp ngang thân thằng nhóc Báo Thiên đang đứng trân trân, gương mặt một phần hôn chín phần xác, nhảy vút ra khỏi vòng vây, rồi cứ thế dùng phép Lãng ba phi bộ, một trong ba loại công phu di chuyển thần tốc của võ thuật cổ quốc để vác Báo Thiên tẩu thoát, không ngờ bọn thích khách cũng dùng chính loại công phu đó mà truy đuổi, thế nên chưa được bao xa hai đứa lại đứng trọn trong vòng vây, Cao Khánh phần vì đã uống quá say trước đó làm giảm đi ít nhiều công lực, phần vì phải mang theo Báo Thiên, và quan trọng nó nhận ra công phu của bọn sát thủ này rất giống

nó, dẫu là gan thép tự tâm can nó cũng đã bắt đầu hoang mang thật sự, nó bán loạn tinh thần thâm nghĩ...hay đây chính là sự lo ngại của cha nó bấy nhiêu năm trước đã thành sự thật? nó buột miệng hỏi bằng tiếng Triều Châu nơi miền cổ quốc:

Các hạ..các hạ là..là người của Vô Thiên Phái sao?

Bọn kia chỉ lặng im khép chặt vòng vây, sự kinh hãi biến Cao Khánh thành con mẫn thú, thêm nữa nó thoát nhận ra lũ thích khách không còn tác sát trên tay, và cái chết rõ ràng, thôi thì chết cho đáng mặt võ phu! Phải phản kháng! trong cơn tuyệt vọng của một kẻ giang hồ tự chất nghĩ là làm! Lúc này trong Bùi gia nó chưa kịp thể hiện..còn bây giờ thì...chỉ nghe đánh soạt từ vạt áo của nó bung ra một đạo ánh sáng trắng xanh lượn loảng nhoảng như con rắn, bảo bối mà khi còn ở bên cạnh cha hẳn truyền cho, rồi cảm tuyệt không được tùy tiện sử dụng, nhưng lần này thì ắt phải. Thực ra đó là thanh Liễu xà vô cùng lợi hại, khi không vận lực triển công nhập kiếm thì nó mềm mại, nên có thể quấn tròn từ đan điền lên ức chấn thủy giữa hai lớp áo mà không ai biết, đi đứng nằm ngồi chẳng ai hay, vô tình bị đánh úp cũng là đao thương bất nhập cứ như Kim khôi giáp vậy, còn khi triển công! quả biến hoá khôn lường; thoát nhu có thể quấn lấy rồi thu hồi vũ khí, hay bắt sống đối phương như quăng dây trời, thoát cương chỉ nghe tiếng gió mà xuyên tằm mọc chần xâu luôn năm ba thầy người, vì cái giá trị đó mà ngày trước Cao Viên khi còn là mãnh tướng thiên triều đang tâm hạ sát hơn hai trăm mạng người trong một đêm; của bộ lạc thuộc dân tộc Choang ở mạn phía Tây Nam vùng Tứ Xuyên! để sở hữu bằng được Liễu xà. Tiếc là Cao Khánh thời gian nghiên cứu còn quá hạn hẹp, chủ yếu làm giáp hộ thân nhiều hơn là thi triển, nên lần ra kiếm đầu tiên nhờ vào yếu tố bất ngờ cũng chỉ lấy đi được búi tóc trên đầu của một kẻ trong bọn thích khách, rồi lúc hồi kiếm lại suýt lấy đi mạng của thằng nhóc Báo Thiên đang đứng lơ ngơ sau lưng, may mắn nhất kiếm chỉ để lại một vết rách kéo dài từ thái dương xuống tận cằm. Âu là duyên số! nhờ cái sẹo từ vết thương đó sau này đã cứu mạng Báo Thiên rất nhiều lần.

Cao Khánh lại điên cuồng ra kiếm, cả rừng cây Bạch trắc xàn xạt tiếng lá rơi, chỉ có điều không đánh trúng một ai nữa, bọn kia thân pháp nhanh nhẹn, tiến thoái rất linh hoạt, tuy trong chốc lát chưa tìm được cách tiếp cận hông lấy mạng Cao Khánh ngay. Nhưng chúng đủ kinh nghiệm để nhận ra cậu thanh niên này chưa thuận thực với bảo bối trong tay lắm, ngay lập tức một kẻ thích khách chùng tẩn di trừu cước liên hoàn dùng hai

mũi giày đá cày xuống- làm đất cát bay thẳng vào mặt Cao Khánh rần rạt, bọn kia cũng hiệp đồng cực nhanh, cả một vùng mù mịt như lốc xoáy, Báo Thiên đang choáng váng bởi đòn thu kiếm của Cao Khánh, bản thân chưa từng luyện võ công, giờ ăn thêm một trận lốc đất đá bắn chiu chít như đạn, chỉ đến viên đá thứ hai to bằng quả trứng chim bắn vào đầu lập tức y ngã quay ra bất tỉnh, Cao Khánh tối mắt, tối mũi, bỏ Báo Thiên thì không nỡ, mà trụ lại là không thể, nó vừa múa kiếm hú họa, vừa phân vân với cái mạng Báo Thiên, bất chợt nghe rõ ràng một tiếng thiếu nữ cười khanh khách...

Thôi ngừng múa cây kiếm thôi đó đi.

Cao Khánh thoái lui một bộ đập trúng vào bụng Báo Thiên đang nằm rũ rượi dưới đất, làm hắn ọ lên một tiếng, rồi bất tỉnh đứng dậy ngơ ngẩn như người mất hồn lằm lằm ba lằm bằm

Ta không muốn chết...ta không muốn chết...! rồi khóc tu tu như đứa trẻ con, mà thật ra xét về mặt va chạm với cuộc sống giang hồ nó trẻ con thật.

Cao Khánh choàng tay kéo lấy vai nó vào sát mình, quát thanh kiếm ra phía trước rồi lớn giọng hỏi

Các hạ là ai? Mau ra mặt đi!

Ta đang đứng trước mặt ngươi đó- giọng nói lúc nãy cất lên

Cao Khánh qua cơn bàng hoàng vừa lúc làn bụi đã phai bầy tám phần, gương mặt người đối diện rõ dần, rõ dần ra, cứ một lần phai bụi, cơn mắt nó lại tròn hơn một chút, mồm há to ra thêm một chút, đến lượt nó phải bám chặt vào thành nhóc Báo Thiên thì mới mong đứng vững.

Ngươi là...? Ngươi là...? Ngươi cần gì ở ta?

Ta cần lấy cái xác của ngươi- vừa nói gương mặt kia vừa tiến gần đến Cao Khánh- để nuôi bầy chó đang đói đây! Trao thành nhóc kia cho ta!..trao cho ta...!

Cao Khánh ú ớ trong cổ họng, không thể phát thành âm, từ khi lưu lạc giang hồ theo người cha hoang đàng, trong nhiều lần bẻ hoa thương nguyệt dọc ngang, từ chí đất Trảng An thiên quốc cho đến nơi thâm sơn đất Nam này của ông, nó đã từng thấy những cô gái mà với cái tuổi thiếu niên trong vai trò thành nhóc canh cửa, biết bao nụ hoa làm nó mê mẩn đến ngột thở rồi! thế mà...thế mà, mắt nàng càng gần càng to, màu đen trong veo lấp lánh như hàng ngàn tinh tú trên bầu trời kia đều là thần dân của nàng, hàng lông mày cong vút từ trong đêm mịt mù bụi đất cũng thấy rõ từng sợi kiêu kỳ, ôi! Cảnh mũi của nàng, đôi môi của nàng...ừ! Đùng cái miệng nàng rất lạ không lớn, không bé, môi

trên cong, môi dưới thẳng, thoát nhìn mới thấy chín mọng làm sao, khuôn mặt nàng là...là..

Trao thành nhóc cho ta!

Tiếng thét của cô gái làm Cao Khánh giật mình choàng tỉnh, hấn lập cập

Nhưng ta..nhưng ta không thể, xin hỏi cô nương là ai?

Cao Khánh vừa hỏi vừa đưa mắt nhìn lướt qua gần hai mươi thi thể, những tên thích khách đang nằm chung quanh ba người, với những thế dáng rất kỳ lạ, có kẻ chết mà hai tay, hai chân quấn chặt lấy nhau làm cơ thể co tròn như cái kén, có kẻ chết thì hai chân ngoác ngược lên cổ, còn hai tay khoá chặt vào sau lưng, hấn hoang mang không hiểu vì sao trong chưa đầy nửa khắc mà cô gái này có thể xuống tay gọn gàng từng ấy cao thủ, với các đòn thế phức tạp vậy, mà loại võ công này lại quá kỳ lạ? chỉ khoá bẻ, hầu như tất cả các cái xác kia đều có dấu hiệu gãy cổ, trong khi cô gái lại rất là mảnh mai, còn có phần yếu điệu...lạ quá!. Cô về đã qua cơn nguy cấp, làm Cao Khánh phần nào vững tâm hơn, hấn đánh bạo lớn giọng

Cho hỏi cô nương là ai, ta không thể tùy tiện giao người được...nếu như không biết lý do...mà nếu...

-Á.. à- cô gái chu cặp môi xinh làm nó dài thườn thượt- ngươi..ngươi dám có điều kiện với bản cô nương hà...

Cao Khánh chưa hết bàng hoàng bởi nét dễ thương, nhí nhảnh từ khuôn mặt xinh xắn ấy, đã thấy toàn thân tê dại cứng đờ, hấn bàng hoàng nhận ra ngay mình đã bị điểm huyết Tam chủng! nơi nối liền ngã ba dây thần kinh khớp ngang động mạch chủ, nằm ngay cuối phần cổ gắn với bó cơ vai, thông thường đây là yếu điểm mà bất cứ kẻ nào đã từng thụ qua võ công dù rất sơ đẳng cũng khó lòng để đối phương chạm vào được, trừ khi cận chiến nhập nội quyền với trình độ quá chênh lệch, hay đã bị chấn thương nặng...đằng này cô gái vẫn đang còn đứng y vị trí...Cao Khánh lực bất tòng tâm, cay đắng mặc hai dòng lệ từ từ lăn xuống trong uất hận, hấn muốn chết thật hiên ngang nào ngờ..bây giờ muốn cắn lưỡi cũng không điều khiển được cơ hàm, mà đành phải chết trong tay một người con gái liễu yếu đào tơ như thế này...thì!

Xin Sư tổ dừng tay cho!..

Bóng đen vừa lướt tới, đã vội quỳ sụp xuống trước mặt cô gái;

Con chỉ cậy nhờ Sư tổ bắt sống bọn này thôi! Vì đại cuộc, bọn này rất quan trọng; kính xin Sư tổ chớ ra tay quá nặng, xin muôn lần kính ơn!

Ngươi có thấy cơn mắt tà dục của nó vừa dành cho ta chưa?- Cô gái được gọi là Sư tổ vùng vằng đáp trả-nó còn...nó còn dám ra điều kiện với ta nữa.

Con sẽ trừng phạt thích đáng, xin Sư tổ an lòng, →

kính xin Sư tổ hồi môn, mọi việc ở đây con định đoạt được, không dám làm phiền Sư tổ lao碌.

Hừ! Hơn một trăm năm, hơn 100 năm rồi! ta với người, đã là đời thứ ba, thứ tư lang bạt ngay trên mảnh đất của cha ông, kể từ khi tên giặc Trần Thủ Độ đảo ngôi đổi họ, hoàng gia ta chỉ có mỗi một người! Nhờ chút tài năng mà cầu thực được nơi chốn Cao Ly, người luôn luôn đầu đầu nổi niềm phục quốc, hưng gia! người cử ông của ta, ông của người về đất này, cho đến đời cha ta, cha người đã làm được gì hay chưa? Từ nhà Trần suy thoái, đến họ Hồ thất tín nhân tâm, rồi ngoại bang dày xéo, người chỉ hứa rày, hứa mai, người có biết ta nôn nóng chờ cái ngày dựng cờ phục quốc Lý triều lâm hay không? Giờ là cơ hội đó, người làm cái gì đi chứ! Khi nào cũng vì đại cuộc, vì đại cuộc mà ta thì có thấy kết quả gì đâu!

Vì đại cuộc! kính xin Sư tổ bớt giận, xin Sư tổ hồi môn! thuộc hạ còn quá nhiều việc ngay trong đêm nay...vì vậy cầu xin Sư tổ...!

Hừ!.lại “vì đại cuộc..”, thôi được ta nghe người một lần nữa, nhưng với điều kiện ta sẽ giữ hai thằng nhóc này, nếu “vì đại cuộc” mà tuần trăng sau người không về Tam Cốc môn, thì bọn nó sẽ trở thành hai cái xác! Khi đó không biết có giúp được gì cho người trong “đại cuộc” hay không nữa, tùy người đó! Ta hồi môn đây chớ nhiều lời...À! Nhưng Bùi gia có bị kinh động về việc thằng nhóc này không?

Thưa! Không còn ai để kinh động, cả nhà bị thảo sát cả rồi...

Cái gì... cái gì...ai bị thảo sát... thằng đen thui kia mấy nói ai bị thảo sát cả nhà- đột nhiên Báo Thiên trở nên dữ tợn lạ thường, nó gầm lên, lao tới nắm lấy cổ áo gã đang quỳ dưới đất, mặc dù gã kia với gương mặt vô cảm đưa tay bóp như nghiền nát vào huyết hồ khẩu của nó, nó vẫn cứ giằng dặt làm bay cả khuy nút, vừa giắt vừa gào - Cha ta sao? Nhà ta sao? Sao ...sao?..

Người nói chỉ bắt thằng nhóc này thôi mà...? - cô gái ngạc nhiên hỏi

Việc đó do bọn vừa bị Sư tổ hạ sát làm, thuộc hạ đã giao đấu với một kẻ..hình như là Bạch Hàn Giang, là thủ lĩnh của bọn này!

Người của Vô Thiên Giáo?! Họ sao lại cạm hệ đến Bùi gia?

Thưa con cũng không biết!, vì vậy con muốn điều tra! cảm phiền Sư tổ hồi cung trước !

Thế còn kẻ này? - cô gái chỉ tay về phía Cao Khánh đang đứng lạng lơ như tượng đá- hẳn là người của ai? Sao đi cùng thằng nhóc này?

Thưa- gã kia tay vẫn khóa chặt Báo Thiên đang vùng dậy, diêm tinh trả lời- hình như nó là người của Bùi phủ!

Vậy Bùi phủ còn ai không? Thưa không?

Ta muốn lại đó xem thế nào! Xin Sư tổ..!

Ta quyết rồi, đừng lồi thôi!

Nói rồi cô gái quay lại nhót lấy Cao Khánh kéo đi nhẹ tênh, gã kia vung cánh tay còn lại lên, lập tức Báo Thiên rừ người xuống, hẳn hát nhẹ thẳng nhóc lên vai rồi đề khí lướt theo chủ.

Tầm cách công phủ chừng mươi thước, gã áo đen đột ngột; đẩy cả bốn người nằm rạp xuống bụi lau ven lộ, động tác bất ngờ đó làm một gốc cây nhỏ chọc đứng vào cửa Phong tinh hóa vô tình Báo Thiên được giải huyết, nhưng qua những việc vừa rồi nó chợt hiểu, không thể dùng sức để thoát, mà phải dùng cách khác, thế nên hẳn vẫn nằm ra về nhũn cả người, gã kia chợt khoắng tay hát Báo Thiên về phía cô gái; Xin Sư tổ để ý nó!

Rồi dùng Xà uyển công trườn vun vút trên mặt đất, tiến về phía phủ Bùi gia. Cảnh tượng ở đây lúc bấy giờ thật kỳ lạ, nhộn nhạo như phường chợ, người ra kẻ vào tất tả, ai ai cũng tay xách nách mang mấy chut của hồi, tịnh không thấy một bóng quan binh nào. Thì ra thông tin Bùi phủ bị thám sát trông khoảnh khắc! đã lan ra khắp chốn Ninh Bằng, dân chúng làm than địa phương tự lâu đã căm Bùi Lão tận xương tủy, sau phút rụt rè, bây giờ ào ạt tràn vào cướp phá, nhao nhao cái đã sạch sành sanh, có kẻ trong cơn hưng phấn, manh động khơi một mối lửa...thế là một vùng rộng lớn rực chói lên trong đêm, ánh sáng cháy hát thẳng vào mắt, làm Báo Thiên bao dự tính, kế hoạch cho màn kịch thoát thân tan biến hết, hẳn chồm lên lao về phía Bùi phủ, vừa chạy vừa hét giọng khản đặc;

Tại sao? tại sao lại...!

Cô gái kia vừa bật dậy định đuổi theo, đúng lúc có kẻ trong đám dân đang đứng hò reo, qua ánh lửa rực trời nhận ra liền kêu lớn

Bùi thiếu gia kia...Bùi thiếu gia kia...giết nó đi bà con ơi! giết nó...giết nó!

Báo Thiên đứng sững lại! trong một đêm quá nhiều biến động, với những tình huống cận kề cái chết liên tục, phản xạ sinh tồn của nó trưởng thành nhanh chóng đến mức tàn nhẫn, lập tức nó quay đầu cắm cổ nhằm hướng ngược lại ra sức chạy, phía sau cả rừng người ào ạt hò hét đuổi theo, sức công tử xem ra quá bạc nhược, mà sức chúng dân càng đuổi càng hăng, thoảng đã nghe dồn dập ngay sát sau lưng....

Ồi! ngấm mà thương thay:

Sinh ra vốn Hạc, vốn hồng

Đất nhà còn đó mà không lối về!

Tình thế ngàn cân treo sợi tóc! Không biết mạng Báo Thiên rồi còn may mắn hay không? Xin xem tiếp hồi sau sẽ rõ./.

Hết hồi hai